

som der er i andre situationer, hvor mennesker kommer i forhold til en offentlig myndighed.

Også når det drejer sig om de spørgsmål, som jeg selv har stillet i Retsudvalget, kan jeg forstå, at fru Birthe Rønn Hornbech mener, at de spørgsmål skal ministeren slet ikke besvare, for fru Birthe Rønn Hornbech bruger udtrykket »som ministeren hverken kan eller skal besvare«.

Det er da ganske uhørt. Vel kan han da så. Og jeg tror ikke, fru Birthe Rønn Hornbech rigtig har læst vores spørgsmål, for de er stillet ud fra en oprigtig interesse – ikke for at smadre efterretningsvæsenet, som fru Birthe Rønn Hornbech siger, men for, at ret skal være ret, og at det skal gælde i alle samfundsforhold, også når det drejer sig om mennesker, som man mener har gjort noget forkert, hvis der er nogle, der mener dét. Det er det, der karakteriserer en retsstat.

Og selv om hr. Søren Søndergaards spørgsmål om, hvornår den kolde krig ophørte, var til fru Birthe Rønn Hornbech, vil jeg sige, at jeg har indtryk af, at der er nogle, der mener, at vi stadig væk lever i den kolde krigs tid, for der er nogle, der opfører sig sådan.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Søren Søndergaard for en kort bemærkning, og det er så den sidste i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil sige til fru Birthe Rønn Hornbech, at jeg sagde ikke, at 400 var registrerede i Efterretningstjenestens arkiver i 1960'erne; jeg sagde 400.000. Og det tal opnåede man bl.a., fordi navnene på alle, der skrev under på, at de ville opstille et parti til Folketinget, røg direkte i Politiets Efterretningstjenestes register.

Så gik Wamberg-udvalget ind og sagde: Det kan vi ikke have. Og det blev så besluttet, at det ikke længere skulle ske. Fint. Ingen problemer. Men i marts måned kommer en agent fra PET så frem og siger: Min opgave var lige præcis at fortsætte den praksis i et lovligt politisk parti, som Wamberg-udvalget i midten af 1960'erne havde sagt ikke måtte gælde. Det var min opgave, og jeg afleverede til PET navne og adresser på folk, der havde skrevet under på et lovligt politisk partis opstilling til Folketinget.

Hvad sagde PET så? Sagde PET så: Det er ikke rigtigt? Næh, PET sagde: Vi kan ikke hu-

ske, om det er rigtigt. Vi kan ikke finde noget, der viser, om det er rigtigt.

Og den person, der gav ordren, går lyslevende rundt i Danmark i dag. Man kan bare spørge ham. Men han er ikke ansat i PET længere, så det kræver selvfølgelig, at man finder en eller anden form for undersøgelsesramme at spørge inden for.

Det afgørende spørgsmål er:

Vil fru Birthe Rønn Hornbech være med til, at det bliver undersøgt, om den beslutning, som Wamberg-udvalget traf i midten af 1960'erne, stadig bliver overholdt eller den bliver overtrådt af PET?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Først til referenten: Hvis jeg sagde 400, var det selvfølgelig en talefejl, for jeg ved godt, at der blev sagt 400.000.

Men jeg vil sige til justitsministeren, at når jeg siger, at justitsministeren fædede dom, siger jeg det ud fra, at det for mig var en meget stærk oplevelse, da jeg sad foran mit tv-apparat og hørte, at ministeren sagde, som jeg citerede det. Men jeg er godt tilfreds med, at det ikke bliver gentaget her, og at ministeren alene henviser til sin pressemeddelelse.

Så siger hr. Holger K. Nielsen, at vi foretager en lovprisning af Politiets Efterretningstjeneste. Nej, men vi vil forhindre, at efterretningstjenesterne bliver lammet af en undersøgelse, der ikke kan føre til noget. Vi ønsker at se fremad.

Og det er jo en fuldkommen urimelig beskrivelse af det, vi mener og siger, når man påstår, at vi ikke mener, at justitsministeren skal stå til ansvar for Folketinget i denne sag. Jo, men vi anerkender, at der altså er et ting, der ikke kan siges, eller som kun kan siges i et Wamberg-udvalg og i et kontroludvalg, og derfor har vi jo også erklæret os rede til at indgå i nye drøftelser om, hvordan den demokratiske kontrol skal være.

Men efterretningstjenesterne må altså både i dag og i fremtiden have en vis grad af hemmelighed, og dér er vi selvfølgelig ved demokratiets problem; det er vi jo ikke uenige om. Og det diskuterede fru Elisabeth Arnold og jeg også i foråret, eller rettere: Vi var enige i, at det altid er et problem.

Det er jo sørgeligt, at et demokrati er nødt til at værge sig ved hjælp af hemmelige tjenester og registrering og overvågning af aktiviteter. Men sådan må det nødvendigvis være, og der-